

голяма чест и ме радва от сърце.

Разговорът бе свършен.

Фридрих бе наистина уверен в искреността на ромеите. Как да го убедят, че от страна на Бизантия може всичко да се очаква? Не виднѣж българите бяха изплащали жестоко наивната си доверчивост. Ала човек трябва да пати, за да се увери. Каква полза сега да се изнасят тъмните слухове, които вече се разпространяваха между народа за ненавистта на цариградските гърци към пристигащите латини, за умразата, която ромейското духовенство подклаждаше към пришълците, в латинските квартали на Константинопол? Нима до скоро войските на Фридриха и войските на ромейския император не ~~се~~ ^{бяха} бяха ~~били~~ ^{доишли} една срещу друга в Тесалия и край Тесалоника? Нима тъй лесно бе забравена старата ненавист между сицилийците и ромеите?

Твърде скоро Фридрих Барбароса трябваше да си спомни думите на българските пратеници.

Може би манах Доситей наистина бе пророчествувал истината, когато беше казал някога на скромния сродник на Комнините, че ще стане император. Може би и сега страховитите му видения за падането на Константинопол под латинска власт, пак да бяха верни, ала той не бе можѣл да познае времето, по което Царския град щеше да стане плячка на кръстоносни войски от запад. Чак петнадесет години по-късно, по време на четвъртия кръстоносен поход,

През време на третия кръстоносен поход Фридрих Червенията брада чистосърдечно и искрено искаше само пропуск през гръцките земи. Едва по времето на Балдуин Фландърски щеше да се изпълни ирачната прокоба: прокудения син на ослепения от брата си Исак Ангел да дири помощ от кръстоносците, за да си възвър-